„Sure merre peal ollen ma ka mitto kord näinud, kuida kallad lindawad, ja se on kenna pealt wadata.“

Lops! löi wannaemma Jagule su peale. „Kas sul mitte häbbi ei olle omma wannaemmale, nago rummala lapsele, su sisse walletada? Kuida wõiwad kallad lennata? Kas sa ei tea, et minna wanna innimenne tühja ei hakka uskuma? Rägi mis tõssi on, nago esmalt teggid, siis ma ussun.“

„Kule, wannaemma — ütles nüüd Jaak — nenda mailmas loud lähwad: wallet kidetakse, tõdde laidetakse. Kaks kord ma walletasin ja sain kita, kolmas kord rääksin tõt ja sain lopso su peale. Jo walle ni maggus ja tõdde ni wihha on. Ma ollen agga kuulnud, et kui saialeib suus wihha on, siis peab wigga su jures ollema. Mis sa arwad, wannaemma?“

Wannaemma ei lausund ennam musta egga walget.

Läne waenelaps.

Mo emma surri äkkiste,
Ka issa läks ta järrele;
Nüüd ellan üksi, waenelaps,
Kell' polle issa, emma teps.

Kül olli jubba wallo sest,
Kui kautasin eidekest;
Nüüd ollen ilma möllemist,
Ei kuiwa sest mo silmad weest.

Kui esmalt eite matsin ma,
Siis nutsin ühhes tadiga;
Kes agga aitas nutta mind,
Kui, armas taat, ka matsin sind?

Kül on nüüd minno südda kurw,
Et teie healt ei kule kõrw! —
Sa, Jummal, wõtsid neid mo kääst,
Oh, murretse nüüd minno eest!

Eks sedda, Issand, teinud sa,
Et sinno lapseks saaksin ma?